

Мемоарите на един български програмист

По действителен случай. Историята на едно наивно българско момче, вярващо в справедливостта, унищожено от консолидираните сили на софтуерния инженеринг.

Който има очи, ще види. Който има уши, ще чуе!

- I. Пролог
- II. Откровение
- III. Шумер - първи стъпки
- IV. Невероятна новина
- V. Шумер - последни дни
- VI. "Магията" Византия
- VII. За военното дело и шуробаджанащината
- VIII. Византия - бунтът
- IX. Ананке си играе
- X. Босовете на Вавилон пристигат в Категат
- XI. Влад Цепеш или как се създава яничар
- XII. Консолидацията - цирково изкуство
- XIII. Консолидацията - четирамата бандити
- XIV. Консолидацията - да ти отнемат и последната надежда
- XV. Епилог
- XVI. Форумни бисери

I. Пролог

Тази история трябва да бъде прочетена. Всичко, описано в нея е самата истина, така както я преживях. Понеже не мога да докажа нищо от случилото се, ще променя имената на фирмите и лицата. Те сами ще се разпознаят. По този начин искам да избегна наказателна отговорност за уронване на престижа.

Тази история може да бъде четена на деца преди сън, вместо попфолк приказки като Пепеляшка. Историята на една селянка, отишла на чалготека в царския дворец и успяла, чрез престорена невинност и други женски номера, да излъже богатия принц. И благодарение на неговите кинти, да получи възможност да се самозалъгва, че е принцеса и да си прави снимки от разни райски кътчета, за да дразни другите селянки.

В тази история ще бъдат споделени някои идеи. За тези идеи може би не е назряло времето. Но дали обществото е било готово за идеите на Джон Лок по времето на тяхното написване. Идеите си имат собствен живот и собствена съдба, която ние не можем да контролираме.

Някои от темите, които ще бъдат засегнати тук са особено чувствителни. Те са такива не само за индустрията, в която работим, но и за самата нация. Може ли тази нация да се нарече развито, цивилизовано общество или сме само едни добре облечени диваци. Понеже не зная дали ще преживея тази зима, тази история ще бъде моето завещание за бъдните поколения.

II. Откровение

Имах видение. Страшно видение. Виждам едни, дето пълзят. А над тях други с копита, газят отгоре им и плюят по тях. И тия дето пълзят, пълзят от изток на запад. А на запад гледам - стена. Дълга до къде ти поглед стига. И висока пак до там. А в средата и процеп. Над процепа арка. А от процепа струи светлина. Над арката надпис направен от чисто злато и инкрустиран с диаманти. Аз не разбрах значението на този надпис, но там пишеше "Терминал 2". И гледам, някои от тия, дето пълзят, влизат в процепа и се не връщат вече. А тия, дето не стигат до там, са подложени на тежки мъчения от ония с копитата.

И гледам, други с копита, дето не тъпчат тия нещастници, а се катерят по една скала. И тия, дето са отдолу, забиват остри нокти в гърбовете на тия, дето са отгоре, опитвайки да се изкачат над тях. А докато са отдолу и забиват ноктите си, те облизват гъзовете на тия отгоре, докато се не възкачат на тяхното място. А после, тия падналите под тях, правят същото. А има и такива, дето ритат с копита в муцуната тия отдолу. И някои от тях падат. И като паднат, тия дето са били под тях с един скок се захващат с нокти за гърбовете на ония отгоре. А на техните гърбове изписано с огнени букви, според заслугите им. На едни пише "любовница", на друг "роднина", "съдружник в общи мръсни сделки", "другар по некадърност" и те така.

И гледам, един от тия нещастници, дето пълзят, е вдигнат от ония с копитата. И го мъчат. А той повтаря "Scrum e agile методология и не може да се ползва за всичко". А те горят месата му с разтопени силициеви чипове и крещят "Отречи се от думите си, долен еретик". Но този продължава да повтаря своето. И тогава, един от мъчителите отива при други трима от тия с копитата и им вика - "Отидете при тоя и му кажете, че греши. Като види, че има много дето не са на неговото мнение, ще се отрече от вярата си и ще приеме нашата". И тия тримата, с очевидно раболепие, потропвайки с копитца, отиват до този мъченик. Започват да му говорят с ехидни усмивчици. Но той не поддава и продължава да повтаря "Scrum e agile методология и не може да се ползва за всичко".

"О, пресвета Дево. Какво е това място? Нима това е програмисткият ад?" - помислих си аз.

И тогава чух благ глас в ума си. Това бе гласът на Великия Софтуерен Архитект.

"Не е програмисткият ад това." - каза Гласът - "По-страшно е."

Но докато този Глас ми говореше, аз чух друг глас идващ от далеч. Той не беше благ, а демоничен, излизащ сякаш из самия Пъкъл. Този глас накара сърцето ми да се свие и душата ми да се разтрепери.

"Консолидация!" - изрева гласът - "Това е бъдещето на нашата индустрия. Нека се консолидираме. Отвън ни чакат нашите руски, украински, индийски и други врагове. Трябва да сме единни."

И тогава един от пълзящите надигна глава и каза - "А не трябва ли да се борим с тези конкуренти като инвестираме в обучение на нашия некадърен мениджмънт, а не да инвестираме в структури третиращи IT специалистите като добиче...". Но още не довършил това, което имаше да каже, главата на този нещастник бе премазана от копитото на един от онези, които газеха по него.

"Консолидацията работи идеално в малките градове. Там IT специалистите нямат никаква свобода. Работят на ниско заплащане в мизерни условия." - продължи демоничният глас - "Скоро ще приложим това и в големият град. Никаква свобода не трябва да остане за тези IT специалисти. За тези еретици, които не разбират, че да правиш скапан софтуер е най-великата и единствена цел на нашата индустрия. За да докараме мракобесието в IT индустрията и да ограничим свободата на най-ценния ресурс в тази индустрия, ние измислихме един много хитър план".

След тези злокобни думи, се възцари гробна тишина. Онези с копитата бяха спрели своите дейности и слушаха внимателно своят господар. Тишината беше разцепена от демоничния глас, който извика нещо, което аз не доразбрах добре, но ми прозвуча като "рекрутмънт" или нещо подобно.

Злокобен възглас на задоволство се разнесе от онези с копитата. От изток земята се разцепи и през процепа потече гореща лава. А сред лавата се появиха чудни създания. Млади, красиви и усмихнати. Те започнаха да се разхождат сред пълзящите. И много от тях бедни души бяха изкушени от тази красота. Те се изправиха и се запрегръщаха с тях невероятни създания. И започнаха да повтарят като в транс - "От днес вече ще правя само скапан софтуер. Ще имам меки умения, демек, ако видя някакви лайна в кода, ще кажа, че това са цветенца и миришат хубаво, за да не обидя някого". Когато тия, дето бяха изкушени, направиха това, аз видях как на тях почнаха да им растат нокти и копита, и те станаха като другите, дето преди това ги бяха тъпчели.

За моя радост, това беше краят на моето видение и аз се събудих, облян в пот.

III. Шумер - първи стъпки

В тази част от историята ще разберете от къде са се зародили в мен убежденията, че мениджмънта в повечето случаи е враг на програмистите и притежава, меко казано, съмнителни морални ценности.

Първият ми проект в Шумер беше тотална касапница. Но това е нормално за голяма аутсорсинг компания. Или поне така се опитват да ни убедят. Често ще чуете от аутсорсинг фирми, че при тях средата е по-динамична. Това е по-кратък начин да се опише следното. При нас е тотален хаос. Мениджмънта ни няма никакъв поглед по-далечен от чинията с кифтета и чашата с бело вино. Всичко се прави без каквато и да е мисъл, освен тази да се приберат парите на клиента. Следствието от това е, че програмистите работят в извънредно стресираща среда. И това се прави докато не се разчуе, че сме мърлячи и всичко, което правим е некачествено. Когато се стигне до този момент,

търсим други методи за правене на пари. Отдаване на кадри под наем е добър бизнес. За това ни трябва контрол върху пазара. Някои фирми работят в тази сфера. Други се насочват към държавните поръчки. Всички знаят, че държавата раздава парите на народа наляво и надясно и почти не се интересува какво се прави с тях. Затова тези фирми взимат държавни поръчки, наемат стажанти да ги направят, защото печалбата за фирмата е по-голяма. Стажанта се обучава на националните системи. Всичко работи перфектно. Е, до момента, когато някой "нещастник" се запита "Абе, какво ще стане, ако пратя малко по-нестандартна заявка към сайта на НАП?". Всички знаем какво става. По този начин костюмарите се правят на големи бизнесмени върху гърба на народа. Но нима са виновни. Държавата просто не си гледа работата.

В първият проект видях, как на две нива мениджмънта си изми ръцете с техническите хора. Първо, нашият тийм лийд беше уволнен, защото се опита да им обясни, че това, което правят е грешно. Но нима един жив бог, какъвто е всеки мениджър, може да греши. О, човеко, дори само мисълта за това може да погуби душата ти.

Клиентът беше поискал да му направят колело. Беше естимейтното колело. В края клиентът получи летящ мотор. Причините за това бяха, че на клиента беше казано, че ще работим по методологията Scrum. Това е една модерна думичка, която явно продава, защото се използва за щяло и нещяло.

Естествено, когато си казал на клиента, че ще работиш по Agile методология, той ще иска на всеки етап от разработката да се добавят нови неща, които не са били планирани при естимейта.

Има методология за пържене на яйца и методология за пържене на телешки език. Все е пържене, нали? Но я се опитайте да изпържите яйца по методологията за пържене на телешки език и обратното, и след това яжте. Но тези богове в мениджмънта са далеч от такива житейски проблеми като пърженето.

Всички в този екип бяхме нови кадри. Никой не познаваше другите, нито знаеше възможностите им. Мениджърът на проекта беше една "мила женица". Нашият тийм лийд беше в Плиска, а всички останали бяхме в Мемфис. Аз забелязах, че има някакво напрежение между мениджъра и тийм лийда. След втората седмица ние бяхме на никъде, а след още две имаме демо пред клиента. Аз седях до мениджъра на проекта и слушах как тя заблуждава тийм лийда, че всичко е наред. На мене ми стана жал за този човек, защото той можеше да отнесе последствията, ако демото пропадне. Аз започнах да работя през уикенда с него, за да вкараме нещата във времето. Никога няма да забравя как демонстрирам на клиента функционалност на четири отворени конзоли, за да покажа, че работи, докато той очакваше да види уеб интерфейс. Дори, на края попитах дали имат въпроси, като не бях забелязал, че те вече си бяха заминали. Това беше един от най-забавните моменти в кариерата ми.

Забелязах, че на някои мениджъри им липсва умението да осмислят съвсем елементарни концепции. Ето, например, често срещаната философия сред такива мениджъри, че бизнесът е като армията. Той е отгоре в йерархията, следователно той командва. На такива мениджъри определено им липсва каквото и да било задълбочено мислене. Те не осмислят нищо добре, повърхностни са и по правило не признават грешките си. На тези мениджъри аз мога да дам една подсказка, защо армията и бизнеса са различни среди. И

структура, която работи ефективно в едната среда, не е задължително да работи ефективно и в другата.

Какво е армията? Това е структура от войници с различен ранг. Всеки офицер е редник с по-висок ранг. Всеки офицер, както и всеки редник знае как да си разглоби и почисти автомата. Следователно, един генерал не е нищо повече от редник с повече опит. И понеже той има опита на всички в йерархията под него, той може да поема повече отговорности. Дали е така в IT индустрията? Дали всеки мениджър е програмист с повече опит? Дали всеки мениджър е започнал като стажант програмист, след това е минал през по-високите нива, за да натрупа нужния опит? Явно, не. Това е същото като с пърженето и методологиите за разработка на софтуер.

Друг, често използван, способ на тези мениджъри, на които им липсва дълбочина на мисленето, е да внасят стратегии от политиката и военното изкуство в бизнеса и да ги прилагат, отново, без капчица задълбочено мислене. Една такава стратегия е "разделяй и владей". Следвайки тази стратегия, нашият мениджър, ми заповяда да заема мястото на уволнения тийм лийд. аз нямаш никакво желание за това, защото ми се плащаше като за младши програмист, а сега трябваше да поема отговорностите на тийм лийд. В крайна сметка, се съгласих, за да ми се махне от главата.

В екипа имаше едно момиченце програмист, което имаше проблем със взимането на решения самостоятелно. аз и дадох най-лесната задача, която намерих. Работа само в един клас, няколко условни конструкции и, евентуално, два цикъла. На следващият ден, мениджърът събра екипа без мое знание и им казал, че съм и дал най-трудната задача. Две от момчетата дойдоха и ми казаха това. Честно казано, дори и не се изненадах.

Ще ви споделя още едно преживяване с този мениджър в този проект, което издава неговата некомпетентност. След като всички около нас виждаха напрежението, в което работим, се заговори, че мениджърът на проекта ще бъде сменен с друг. Появи се един младеж, който изглеждаше компетентен и вдъхваше доверие. аз проявих неблагоразумието да споделя с прекия ръководител на "милата женица", че с новия човек може и да доведем нещата до успешен край. Явно, той още същия ден и беше казал това, защото на следващият ден ни събра тримата с тийм лийда и го насра. На мен ми стана малко неудобно да слушам това насиране и се опитах да разведря обстановката със шегата, че може би и аз трябва да се страхувам. Запитах се тогава, колко трябва да си некомпетентен, че да насереш един тийм лийд пред негов човек и след това да искаш този тийм лийд да запази достойнство и да продължи да управлява този екип. Някои мениджъри не могат да управляват дори стадо слепи овце, камо ли хора с достойнство и интелигентност над средните каквито сме IT специалистите.

След като проекта приключи хора от висшия мениджмънт се допитаха до програмистите в проекта, за да разберат защо е бил целият този екшън в него. На срещата с мен присъстваше и прекият ръководител на "милата женица". Още с влизането той реши да си "закърпи гащите" и подхвърли, че естимейта е бил правен от мениджъра на .NET отдела. Той намекваше, че естимейта е бил неправилен. Да, ама не. Естимейтната беше колело, а направен летящ мотор. И причините за това бяха обяснени. Но ето, как тези мениджъри, на които им липсва дълбочина на мисленето за втори път се опитаха да си измият ръцете с техническите хора, след като едно ниво по-надолу един тийм лийд беше уволнен.

IV. Невероятна новина

Преди да продължа историята, искам да ви споделя невероятната новина, която получих току що по моите тайни канали. За пръв път в историята на човечеството е засечена комуникация между извънземни раси и е била дешифрирана. Комуникацията е била засечена от тайната обсерватория в Байконур и е между расата на влечугоподобните и расата на големите глави с големите очи.

Ето я и самата комуникация, както пристигна при мен, в чист вид.

"::а.бе::ко::да::пра.им::с::бу.га.ри.те::"

"::ко.и::бу.га.ри::"

"::е.па::о.ни.а::де.ка::са::на.сле.д.ни.ци::на::вели.ки.те::ар.ий.с.ки::пле.ме.на::т.р а.ки::"

"::ма.ни.те::ги::ти.а::о.ни::ке::се::из.т.ре.па.т::са.ми::"

V. Шумер - последни дни

Аз мразя Мемфис. От три години бях в този град и той ме задушаваше. Мислех си за морето. Почти 11 години живях там, преди да дойда в Мемфис и то само защото повечето софтуерни фирми са тук. Първата ми работа беше в една американска фирма. Опитах да се преместя тогава в Категат. Получих само смешни оферти от по 1000 сребърника. Върнах се в Мемфис и започнах в Шумер. Идеята беше, да натрупам опит и да се върна на морето. Може би, имаше възможност да работя от къщи за Шумер и да живея до морето. Моментът е около шест месеца след първия проект. Аз още съм в Шумер. Отдаден съм под наем в една немска фирма. Там е добре. Немската машина работи перфектно. Хората знаят какво е организация. Спомням си, че веднъж мениджърът на .NET отдела дойде да види тези, които бяхме отдадени под наем. Седим си ние в кафето и си говорим. Той ме пита дали говоря с немските мениджъри. Говоря, естествено. Той изглежда замислен. Аз разбирам неговото учудване. Вероятно, той си е мислил, че аз ще критикувам работата на мениджмънта както правех в онзи проект, за който разказвах. И се учудваше, как може да не са поискали да ме върнат, все още. Но какво да критикуваш, когато хората работят перфектно. Те също ползваха Scrum, но не защото е модерно, а защото работи добре за начина, по който те разработваха продукта. Те разбираха защо всеки детайл от методологията е важна. Те не бяха учили Scrum с едно-две видеа от YouTube.

Лято е. Аз мисля за морето. Вече ми писна тук и искам да се преместя в Категат преди лятото да е свършило. Аз имам два месеца предизвестие по договор. Преди седмица един от колегите, отдадени под наем, е уволнен от Шумер. Казал нещо, което не се харесало на немците и те не го искали вече. Аз получавам кредитна карта. Виждам някакви знаци в това.

По това време в немската фирма дойде една рускиня, работила в Америка. Честно казано, това е най-неприятната рускиня, която бях срещал. Не като външност, а като излъчване. Ледена кралица, която може да смрази кръвта във вените ти само с поглед. Нищо общо с топлотата на жените от тази националност. Американците я бяха повредили. Аз знаех, че ако засегна тази хладна жена дори и малко, злото в нея ще се разбеснее. Нали знаете, как да

накарате една жена да ви накаже. Покажете и, че я желаете, а след това и кажете, че сте си правили майтап. Речено, сторено.

Поканих девойката на кафе. Тя отговаряше за развитието на кадрите и ме попита дали не искам в офиса. Аз казах, че е по-добре на кафе. Исканата поканата да изглежда по-лична. Идеята беше ясна. На срещата създадох впечатлението, че преговарям за преместване при тях. На края, тя ме попита дали само за това съм я поканил. Това беше въпросът. Аз погледнах в змийските и очи и казах "Да". Оттук нататък знаех, че е само въпрос на време нейното наказание да ме поразии.

На следващия ден хора от Шумер дойдоха да приберат останките ми. На последващия трябваше да отида в офиса, за да ми бъде произнесено наказанието. Учудих се, защото на срещата с мениджърите, ми беше казано, че нямат намерение да ме уволняват и случаят с другото момче е бил доста по-тежък. Но, аз имах много силен вътрешен подтик. Исканата да замина за Категат. Те се съгласиха да ме пуснат веднага, след като им обясних, че в Мемфис се чувствам зле. Прави им чест, че не поискаха да им върна парите за Microsoft сертификатите, които те платиха. И така, аз заминах за Категат.

VI. "Магията" Византия

Още докато пътувах с мен се свърза човек от една фирма за подбор на персонал. Не знам от къде беше разбрал, че съм напуснал старата си работа и пътувам за Категат. Агенциите за подбор на персонал имат толкова добре разработена мрежа, че дори разузнавателни служби като Мосад и МИ5 биха могли да научат нещо от тях. Човекът ми каза, че имали клиент, който търсел .NET специалисти. Ако му бях затворил тогава, може би това щеше да ми спаси живота, но кой да знае.

Първият ден във Византия беше особен. Когато влязох в малката стаичка, в която бяха набутани два пъти повече хора, изпаднах в паника. Какво е това място? Като животни в тясна клетка. Сетих се за европейската директива за животните и за нужното им жизнено пространство, което трябва да им бъде осигурено. Зачудих се, за хората няма ли такава директива. Още от първия ден започнах да търся друга работа. Трябваше да избягам от това място преди да съм полудял. Всички опити за бягство пропаднаха. Днес, след като знам повече и разбирам как консолидираната IT среда в Категат работи, мога да кажа, че друго не можеше и да стане.

След като разбрах, че бягството е немислииво, аз започнах да обмислям варианти как да оцелея в тази токсична среда. През това време се случиха три неща, които ме разтърсиха отново. Първо - програмистът, който беше в моя екип напусна. Разбрах, че условието за неговото освобождаване е било първо да се намери друга жертва за заместник. Второ - мениджърът на екипа напусна също. В последствие разбрах, че този младеж е имал големи затруднения да си върши работата благодарение на великия посветен, генерал Ник Рей. За него ще говорим по-нататък. Трето - разбрах, че момчетата от Византия са ме подвели, че ме наемат за .NET програмист, което е моята специалност, а всъщност ме сложиха в проект с PHP и JavaScript. Естествено, мога ли да обвинявам Византия за това. Мениджърът и програмистът в екипа, които ми проведеха интервюто, напуснаха месец-два след моето стартиране. Добра работа. Разбрах, че това е основна практика на

фирмата. Хората да бъдат лъгани, а когато това не работи, могат да ползват услугите на консолидираните им партньори, както ще разберете по-нататък. След месец вече бях наясно, че най-големият ми проблем ще бъде генерал Рей. Понеже той беше нещо като господар на софтуерните инженери във Византия, в който екип ще работя зависеше от него. В същото време, аз знаех, че той няма да ме допусне до .NET отдела, защото това беше неговата сфера на влияние. Имаше само един начин да се преместя в .NET отдела и това беше да убедя галите и мениджъра на моя проект Дарий, че този отдел е оставен на самотек и това, което се прави е хаотично. То беше точно така. По трудното беше как да се справя с ответната реакция от самия генерал Рей и неговите хора. И понеже в тази компания нямаха представа какво е сорс контрол система (спомням си, забавният момент, когато говорех на програмисти от 8-10 години във фирмата за сорс контрол системи, къртениъс интегрешън и какъв е бенефита от тях, ме гледаха като някакъв инзвънземен, който говори някакви странни неща) и инфраструктурата беше под контрола на администраторите, сред които аз предполагах, че има хора на генерал Рей, аз бях много уязвим. Какво щеше да стане, ако точно преди демо пред клиент, някой набука нещо и счупи кода. Как ще се докаже кой го е направил. Генерал Рей може да каже на галите, че аз работя по кода и аз съм го счупил. Нямах история на промените и достъпът до сървърите е в ръцете на хора на генерал Рей. Във Византия, отвсякъде, всеки може да ти забие нож в гърба. Поставих си няколко цели. Трябваше да въведем сорс контрол система. Трябваше да получа повече правомощия върху сървърите за моя проект. Трябваше да убедя галите, че тези неща са в техен интерес. Трябваше да опозная врага. Докато правех последното открих, че генерал Рей, всъщност е доста известна личност. Името му се слави на сто и петдесет светлинни години във всички посоки на Вселената. Има толкова титли, че аз не мога да ги запомня. Можете да проверите сами това с Google. Също така, има написана книга за софтуерен инженеринг. Тя е трудно читаема и трудно разбираема, но това се отнася за всички велики книги писани от посветени. Нима някой разбира Бхагавад Гита. Тези книги не са за простосмъртни като мен.

VII. За военното дело и шуробаджанащината

Може би си спомняте, че в началото на нашата история споменах за мениджърите и тяхната склонност да използват методи от военното дело и да ги прилагат необмислено и неефективно. В тази глава ще поговорим отново за тази практика.

Дълго време аз си мислех, че тази практика се дължи на некомпетентност и липса на задълбочено мислене. Но след като натрупах известен опит във фирми в Категат, аз разбрах, че зад това, понякога, може да стои много добро стратегическо мислене. Както вече споделих в началото на историята, много мениджъри използват йерархията в армията, за да оправдаят собствените си погрешни действия. Това, естествено, е в техен интерес, защото им позволява да грешат колкото си искат, а резултатите от техните грешки да бъдат понесени от техническите хора. Също както по време на война, грешките на офицерите се плащат с кръвта на войничетата.

Също така, в Категат, аз забелязах, че някои мениджъри използват структура обратна на тази в армията, точно в случаите, когато би било много по-

ефективно, ако се прилагаше така както се прилага в армията, особено, по време на война. Нека да обясня с една алюзия.

Да си представим, че има една голяма армия(компания), която воюва(конкурира се). Тя е разделена на отделни подразделения(проекти). Във всяко подразделение(проект) има пехотинци(програмисти), медици(дизайнери) и свързочници(администратори). Няма да изреждам всички бойни единици, за да не усложнявам примера. Важно е да бъде разбрана идеята. Когато битката започне, всяка от тези единици си върши своята работа, за да бъде постигната целта поставена от Генералния щаб. Пехотинците воюват. Някои от тях падат ранени. Тогава се намесват медиците с болкоуспокояващи, опитващи се да спасят животите им. Свързочниците се грижат за комуникацията с останалите подразделения, за да може офицерите да вземат възможно най-правилните решения. До тук добре. Това, което видях в някои компании в Категат е точно обратната на тази структура. Всяко подразделение разполагаше с пехота. Медиците и свързочниците бяха отделени в друго подразделение. Казах си, "What the f*ck?".

Аз съм човек, който обича да размишлява. Това се третира като недостатък по нашите земи. Такива хора имаме тежка съдба. Особено, ако решим да споделим разсъжденията си. Статуквото започва да ни замеря с кал, хранителни продукти, лайна и каквото му попадне под ръка.

Следвайки поривите на моята душа, аз започнах да разсъждам по въпроса с организацията на тези "армейски" структури. Защо е направено така? Какви сили стоят зад това? Каква цел? Има ли въобще цел или е недомислица? Ако беше направено като в армията, по-ефективно ли щеше да работи?

Да си представим, че тази армия влезе в битка. Пехотинците падат ранени. Но те нямат медици в своето собствено подразделение. Подразделението с медиците е далеч от тях. Раненият пехотинец започва да прави димни сигнали, които показват неговият армейски номер и раната, която е получил. Медиците виждат сигналите на ранените пехотинци и започват от своя страна да отговарят с димни сигнали. Ранените войници виждат димните сигнали на медиците, намират по своя армейски номер правилният сигнал и започват да се самолекуват. Често си мисля, аз ли съм малоумен или другите. Все още нямам отговор на този въпрос.

Естествено, за разлика от посредствените умове, моят далеч не е мързелив. Той не се примирява при първия досег с някаква информация, с някакъв отговор. Той продължава да търси. И така, аз не се примирих с отговора, че хората създали тази структура са малоумни и продължих да медитирам върху това. В следствие на моята дълбока медитация, аз достигнах до съждението, че това съвсем не се дължи на малоумие, а на философията на шуробаджанашината, която е повсеместно разпространена по нашите земи. Да се върнем отново на алюзията с армията. Тази армия има много подразделения. Всяко подразделение има офицер(мениджър), който го управлява. Да предположим, че имаме десет подразделения. Ако някой от тези офицери реши да се издигне над останалите, това, което той трябва да направи е да постигне договорка с офицерът на подразделението на медиците или свързочниците. Достатъчно е те двамата да изповядват шуробаджанашката философия, за да унищожат останалите офицери. Естествено, едно такова действие би било срещу цялата армия, но аз забелязах, че някои от тези офицери не се вълнуват от такива дребнави неща. По този начин, когато битката започне и войничетата от различните

подразделения започнат да падат ранени и да пускат димни сигнали, те няма да видят отговора на медиците, защото офицерът на медиците вече е заповядал на кои подразделения да не се отговаря. Естествено, медиците може да се чувстват виновни и да не желаят да оставят войничетата да умират на бойното поле. Но те самите, под страха от наказание от своя офицер, ще се подчинят.

По този начин, някои мениджъри от по-ниските нива могат да постигнат контрол върху цялата компания и върху качеството на това, което тя създава и върху средата на работещите в тази компания, като си облизват гъзовете един-другиму.

VIII. Византия - бунтът

Аз започнах да работя по план. В мениджърът на моя проект Дарий видях искрица надежда. Личеше си, че иска да направи нещата по-добри, но не му стигаха правомощия. Докато се опитвах да оцелея там, забелязах, че имам ангели хранители. Първоначално предполагах, че това е Дарий. По-късно разбрах, че може би това идва от по-високо ниво. Предварително ми беше дадена информация за някои от хората във Византия от момчето, което беше на моята позиция преди това. Беше ми разказано за генерал Рей и неговите методи за контрол на останалите. Беше ми казано също, че в нашата стая има уши, които стигат чак до Галия, където пребиваваха господарите на Византия. Тези уши щяха да ми бъдат от полза, за да проверя до колко моите планове са в синхрон със силите в Галия. Ако исках галите да разберат какво мисля, беше достатъчно да говоря в стаята. Ако галите осъзнаваха, че това което мисля е в техен интерес, те щяха да ме пазят. Аз трябваше да наблюдавам за сигнали.

Първият сигнал, че някой ме пази, дойде, докато бях на зъболекар. Византия осигурява допълнително здравно осигуряване. Аз си правих пломба. Оказа се, обаче, че не се поемала от този план. Така ми каза зъболекарката, която работи в същата сграда. Аз се върнах в стаята и замрънках, че тия планове нищо не поемат. На следващия ден, когато отидох за поставяне на пломбата, зъболекарката ми каза, че всъщност е сгрешила. Аз я питах, дали е сигурно. Тя каза, че едно момиче от Византия дошло вчера и казало това. Питах кое момиче. Не знаеше. Естествено, те можеха да ме пазят, защото трудно ще си намерят програмист в Категат, където мнението за тях не е много розово. Не бях сигурен.

Ако все още не е ясно какво се опитвах да направя, нека да обясня. Аз попаднах на място, в което разработката на софтуер се правеше както икономиката в една аграрна държава. Това, което беше жизненоважно за моето оцеляване беше тази аграрна държава да бъде превърната в индустриална. Има два начина една държава да бъде индустриализирана. Бавен и сравнително хуманен, който може да продължи около сто години, както в Западна Европа. Или бърз и шокос, както е било направено в Русия при Сталин. Аз нямах много време.

До третия месец бях сам. Колегите в офиса нямаха никакво желание да захвърлят сечивата и да се научат да управляват машини. Какво е това git и кому е нужно? Те си сравняваха промените с *beyond compare*. Това беше мъчение. Първото демо пред клиент мина благополучно. Не че някои хора не

се опитаха да го провалят. Този път се справих. Но дали следващите атаки нямаше да ми отнесат главата.

Междувременно се случиха две хубави неща. Преместиха ни в друга стая. Беше прясно боядисана и в нея имаше предимно жени. Второто означаваше, че няма да мирише на умрели порове. Освен това, в екипа наеха нови хора. От Библос. Изглежда, че те бяха отворили офис там. Това ми даде още една искра надежда, защото бяха млади момчета, а младите са надъхани да се учат и развиват. Може би, щях да привлека нови хора към революционните сили.

Преди да продължа, трябва да опиша какво беше разпределението на силите до този момент. Генерал Рей контролираше .NET отдела. Аз бях в отдела, който разработваше клиента. Клиентът комуникираше с една уеб услуга, която се разработваше в .NET отдела. Тази услуга беше надзиравана от полковник Рос. Генерал Рей и полковник Рос бяха част от тайно общество, в което всеки трябваше да си смени името с някакво друго, което звучи по галски. Мога да кажа, без капчица съмнение, че полковник Рос беше най-добрият програмист от Големия взрив до днес. Той всяка година печелеше медал за храброст, както и парична премия. Това не беше заради неговите програмистки умения, а защото той изпълняваше безропотно командите на своя господар, генерал Рей. Ето например, ако генерал Рей искаше да блокира работата на клиента и да zlepостави хората, които работят в него пред галите, той можеше да заповяда на полковник Рос да счупи нещо по уеб услугата, от която клиентът черпеше информация. Гениално, нали? Както ще разберете по-нататък тази уеб услуга, която уж защитавахе базата данни на Византия, беше просто една бутафория.

Аз усещах, че моментът на избухване на революцията приближава. Все още няхах това, което беше най-важно, за да убедя галите да подкрепят революционните сили - доказателство, че това, което се прави в .NET отдела е в интерес на генерал Рей, но не и в техен.

Аз реших да задвижа революционния процес и да гледам за знаци, които да ми покажат как да продължа нататък. Започнах да кандидатствам по обяви за работа в Мемфис, за да може всички около мен да видят как всеки ден ми се обаждат хора. Естествено, аз няхах никакво желание да се местя в Мемфис. Идеята беше, галите да разберат, че съм достигнал нивото на поносимост и съм готов да си тръгна. Второто, което реших да направя е да разсея моите врагове, знайни и незнайни. Да ги пратя в грешна посока, за да започнат да правят грешки. За тази цел, реших да изпозвам твърдоглавието на SQL програмиста в проекта, който не искаше да остави сечивата и да научи какво е нормализация на релационна база данни. По този начин щях да заблудя враговете си, че имам сблъсък с него и те щяха да излязат от дупките се.

IX. Ананке си играе

След добре разиграният от мен сблъсък със SQL програмиста, силите станаха по ясни. Генерал Рей и шефът на Византия дойдоха в стаята и започнаха да обгрижват нашият SQL програмист. Беше много забавно. После си тръгнаха. А след това само шефът на Византия дойде точно до мен, където седеше мениджърът на специалистите по качеството и започна да се прави, че върши нещо. Усещах погледа и върху гърба си. Всичко това се

случваше за първи път и аз се запитах защо се прави. Предположих, че те са си помислили, че аз съм ядосан на нашия SQL програмист и като му окажат внимание, аз мога да се ядосам повече и тя трябва само да дойде близо до мен, очаквайки, че аз ще избухна и ще и кажа, че напускам. Но защо и тя беше срещу мен. Дали, защото в началото имах един момент, когато я срещнах и я питах дали ще ме преместят в .NET екипа, за който съм кандидатствал. А тя, милата, гледайки ме в очите, ми каза "О, да, да. Разбира се."

Две от момчетата в Библос, очевидно, бяха от страната на революцията, а третото зае противоположната позиция. Аз имах някакви съмнение, че генерал Рей се опитва да привлече втория младеж от Библос още преди това като му делегира повече отговорности. Изглежда, че този опит е бил неуспешен. Но третият, започна да се държи малко по-самоуверено. Това не можеше да е случайно. Той беше нов кадър. Един ден той се свърза с мен и ми даде някаква задача. Нещо в клиента. Добре. Аз реших да го взема. Направих го и го пуснах за тестване при специалистът по качеството. След като това беше тествано и одобрено, аз попитах дали са били правени някакви промени по уеб услугата в .NET отдела. Беше ми казано с гордост "Не". И тогава аз разбрах, за пореден път, че Провидението има много изтънчено чувство за хумор. Това, което младежът ми беше пратил беше това, което аз търсех шест месеца - доказателство, че тази уеб услуга е една бутафория. Това доказваше, че всяка заявка, която се прати от клиента към този уеб сървис се изпълнява в базата данни без каквато и да било валидация. И така, аз стоях с горящия факел в ръка, с който щях да запаля барутния погреб.

В интерес на истината, мислех че има голяма вероятност тази революция да пропадне. Имаше тези опасения, понеже генерал Рей беше висш жрец на един частен храм по мениджмънт в Категат и като такъв той беше много ценен, защото можеше да снабдява Византия с млади умове. Въпреки това, реших да атакувам. Обясних за този безумен пробив в сигурността, който имаме и поисках да мина в .NET отдела. Малко по-късно получих задача от генерал Рей. Това беше задачата, с която кандидатствах, когато започвах във Византия, но бяха добавени още изисквания, някои несъвместими едно с друго. Аз разбрах идеята. Казах на генерал Рей, че задачата му е само за отбиване на номера и той вече е взел решението си. При това неговият слуга полковник Рос ме нападна. Аз загубих надежда. Реших, че галите няма да ме подкрепят и няма смисъл да се опитвам да се боря повече.

В групата на галите имаше една нова компания, която пускаше обява за .NET програмист всеки път, когато аз вдигах градус на напрежението. Аз никога не кандидатствах там. Първо, защото не знаех там дали няма да се натреса на някой по-страшен генерал Рей. И второ, защото не исках да избягам от битката с него, както колегите преди мен бяха направили. Но сега кандидатствах, като добавих още 500 сребърника отгоре върху заплащането си. Вече се бях отказал от борбата и щях да се преместя в другата компания да видя там какво ме чака. Също така, написах съобщение на Дарий, че повече не искам да работя по клиента, защото когато съм кандидатствал за работа е било за .NET програмист. Към съобщението добавих всичките си наблюдения за методите на генерал Рей. И зачаках решението им.

Нещата, които се случиха след това, ме изненадаха. Първо, двете момчета от революционните сили, които преди това изглеждаха доста унили от развитието на нещата, станаха много позитивни. Полковник Рос дойде в стаята при SQL програмистът и започна да се прави, че върши някаква много

сериозна дейност. Чух мениджърът на специалистите по качеството, който седеше до мен, да хвали пред Дарий момчето от Библос, което се обърна срещу революционните сили. Самото момче стана много меко и възпитано с мен. Нищо общо с преди. Работният ден завърши и аз тръгнах да се прибирам. Срегнах един от дизайнерите. Той никога не ме беше поздравявал преди, но сега се усмихна и ме поздрави. "Галите са заели страна" - помислих си аз - "Или генерал Рей и хората му са пуснали лъжлив слух, за да си помисля, че сме победили, преди да ми отсекаят главата". Бъдещето щеше да покаже.

Х. Босовете на Вавилон пристигат в Категат

Бъдещето дойде след няколко дни. Извикаха ме при човешки ресурси и ми връчиха молба за прекратяване на договора по взаимно съгласие. Всички изглеждаха спокойни и доволни. Веднага след като напуснах сградата ми се обади една девойка, която работеше във фирма за подбор на персонал. Имаше нежен, приятен глас. Звучеше много ентусиазирана. Каза ми, че босовете на Вавилон, една голяма софтуерна компания от Мемфис, ще пристигнат в Категат, за да се срещнат с моя милост. Помислих си, че момичетата от човешки ресурси във Византия, предварително са се свързали с нея, за да я уведомят, че ще бъда уволнен и да ми помогнат да остана в Категат.

Докато живеях в Мемфис, аз бях кандидатствал за работа във Вавилон още преди да започна в Шумер. Тогава те планираха отваряне на офис в Категат, но ми казаха, че им трябват поне пет месеца, за да съберат някакъв екип. Докато работих във Византия, аз гледах всеки ден обявите за програмисти в Категат и си правих статистика на търсенето. Никога не бях виждал обява от Вавилон. Предположих, че те са се отказали от желанието си да отворят офис тук. За пръв път видях тяхна обява след като дадох началото на революционната битка във Византия. Това е една от онези "случайности", с които аз ще се сблъскам през следващата година и половина, които, в крайна сметка, ще започнат да ми изглеждат закономерности, движени от някаква невидима сила. Тази сила, оттук нататък, ще наричам Консолидацията.

Междувременно, докато чаках срещата с босовете на Вавилон, започнаха да ми се обаждат от други места, в които бях кандидатствал за работа. Обадиха ми се от една друга компания в Мемфис наречена Фригия. За тази компания също не бях виждал обяви в Категат за осемте месеца пребиваване там. Те отваряли нов офис и търсели много хора. Така ми казаха. Обадиха ми се и други хора, от агенции за подбор на персонал и бивши колеги от Византия, и всеки от тях ми говореше особени неща. Аз няма да споделя кой какво точно ми е казал, за да не би господарите на тези хора да ги накажат за това, че са се опитали да ми подскажат нещо, което аз така и не разбрах добре. Едни споделиха, че ако галите решат, всичко във Византия може да се промени. Други ми казаха, че галите биха приели отново човек, който е напуснал, ако той се върне. Аз не бях напуснал. Бях освободен, защото казах, че не искам да работя по нещо, за което не съм кандидатствал и съм бил излъган. Нима тези хора очакваха, че след като направиха това с мен, аз щях да се върна и да ги моля да ме пощадят. Може би, те очакваха да лазя пред тях и да се кълна, че ще пиша само PHP и JavaScript код до края на живота си. Ако те очакваха това,

значи нищо не знаеха за мен. Обади ми се и друг човек, който ме попита кога съм роден. Нещо, което нямаше нищо общо с контекста на разговора. Спомних си, че докато бях във Византия и бях на едно интервю за работа с някаква холандска фирма, която, забележете отново, искала да отвори нов офис в Категат, ми беше зададен същият въпрос. Това беше също странно, но тогава не се замислих. Но сега, след като чух този въпрос отново, си казах, това не е случайно. Тези хора знаят, че нещо ще се случи на датата, на която съм роден. Датата на моето раждане беше около месец и половина след освобождаването ми от Византия.

Междувременно, след моето освобождаване, заплатата не ми беше преведена в срок. Аз се обадох, да им напомня и се оказа, че трябва отново да се върна в офиса на Византия, защото договорот за напускане беше сгрешен. Датата беше объркана.

Моментът за срещата с босовете на Вавилон дойде. Две високи, нахакани момчета ме посрещнаха. Всички от Мемфис са такива. И са на няколко редбула. След като живях две години в Мемфис, през първите дни в Категат всички ми се струваха сякаш се движат на забавен кадър. Беше много дразнещо и се чудех защо тия хора са толкова мудни. Сега пък, след две години в Категат, като срещна някой от Мемфис, имам чувството, че или е на амфети, или на пет редбула.

Едно от момчетата го познавах от предишното кандидатстване при тях в Мемфис, за което споделих в началото. Нямаше техническо интервю. Казаха ми, че вече съм бил на интервю и при този младеж, и при един друг техен колега и са наясно с уменията ми. Питаха ме как виждам бъдещето си. Дали имам планове, след като натрупам опит, да стана мениджър на проекти или технически лийд. Аз, честно казано, никога не съм имал планове да се издигам в някоя фирма, защото бях забелязал, че тия, които се издигат, все едно продават душата си на дявола за няколко сребърника повече. Те трябва да подтиснат своите ценности и да приемат тези на шефовете си или казано по-просто, да лижат задници. Аз им казах, че имам планове някой ден да стана технически лийд, за да не си помислят, че не съм амбициозен. По-интересното от този разговор беше един друг въпрос, който единият младеж ми зададе. Той беше, дали искам да работя в сферата на "еди-какво-си". Като след това се поправи и каза във финансовата сфера. Това "еди-какво-си" беше малка част от финансовия бизнес. Аз се досетих, че в Категат има една фирма, която се занимава с "еди-какво-си" и това беше Византия. Интервюто свърши и момчетата ми казаха да чакам информация от момичето от фирмата за подбор на персонал, която ни уреди срещата. Аз зачаках. Докато чаках, аз реших да систематизирам информацията, която получих от различните източници и да се опитам да достигна до някакво смислено обяснение на това, което се случваше. Ето до какви съждения достигнах. Някой беше задействал няколко фирми и агенции за подбор на персонал, за да ме задържат в Категат. Някой беше казал на някои от тези хора, че на роденната ми дата ще се случи нещо. Значи, те трябваше да ме задържат в Категат до тази дата. Някой беше казал на поне един човек, че във Византия може да започнат реформи. Някой знаеше, че аз, въпреки че съм уволнен, все още не съм отписан от Византия. Също така, аз забелязах, че срещу мен все още течеше кампания. Може би, тези, които я водеха, искаха да ме довършат. Аз забелязах в един сайт, в който недоволни хора пишеха срещу работодателите си, че се е появил коментар, който се опитваше да изглежда така, сякаш го бях написал аз. Самият бивш колега, който беше на моето

място във Византия преди да дойда, се свърза с мен и ми каза, че си е помислил, че съм го написал аз. Ако той си бе помислил това, значи и други също можеха да си помислят същото. Ставаха странни неща. Това, което можех да направя е да чакам рожденната си дата и да разбера дали наистина ще се случи нещо. Но какво щеше да стане, ако тези фирми, които се занимаваха с това да ме държат тук са били подведени от моите врагове, които все още водеха кампания срещу мен. На някой може да му се струват параноични тези размисли. За да ме разберете, трябва да поработите малко във Византия и да видите какво се случва там. Ако Вавилон са били подведени и на рожденната ми дата не се случи нищо, те дали щяха да ме спасят като ми предложат работа или щяха да ми кажат "В момента нямаме свободен слот". Положението беше на живот и смърт. Не можех да чакам до тогава. Понеже момичето, което ме срещна с босовете на Вавилон, заяви, че те много са ме харесали и всичко е сигурно, аз реших да използвам това като сигурно средство за моето, дори временно, спасение. Аз реших да блъфирам четири-пет дни преди рожденната си дата, че вече не мога да чакам и заминавам за Мемфис. Ако от Византия им бяха казали да ме задържат до тогава и искаха да ме върнат обратно, то Вавилон щяха да им се обадят и да им съобщят, че аз заминавам за Мемфис. Тогава Византия щяха да действат. Ако искаш да върнеш някого на работа какво значение имат четири-пет дни разлика. Ако, обаче, Вавилон и другите са били подведени от моите врагове, то Византия нямаше да ми се обади и Вавилон щяха да разберат, че нещо смърди в цялата работа и след като вече ми бяха казали, че са ме харесали, нямаше причина да не ми предложат работа. Същото щеше да се случи и, ако Византия искаха да ме докарат до положение, в което да остана без средства и да отида да им се моля да си ме приберат. При всички положения, ако Византия искаха да ме върнат обратно без да ме унижават, моят блъф, трябваше да ги накара да го направят по-рано. В другия случай, аз бях в ръцете на Вавилон. Речено, сторено.

След като се обадох на момичето водещо преговорите с Вавилон и се постарях да бъда възможно най-убедителен, че напускам Катедат, ако не получа оферта, един или два дни по-късно ми се обади служителка на Вавилон и ме уведоми, че ще ме наемат на работа. След като подписах договора с Вавилон, аз се свързах с един от бившите колеги, който ми наемваше разни неща и си излях целият яд срещу Византия, защото знаех, че той ще предаде на останалите, които участваха в тази постановка. Мислех си, че всичко е свършило. Аз се спасих. Оцелях и сега можех, най-сетне, да работя нормално в една компания, която уважава служителите си. Нямах никаква представа колко наивно е било това мое мислене.

XI. Влад Цепеш или как се създава яничар

Едва ли знаете, но във вените на автора тече кръв наполовина българска. Другата половина, по майчина линия, идва от ония народи, които някога са се наричали власи, а сега техните наследници живеят по северозападните краища на нашите земи. Ето защо, реших да ви разкажа, накратко, една много поучителна история свързана с един владетел на Влашко през XV век - Влад III Дракула, също така известен с прозвището Цепеш. Влад Цепеш бил жертва на една практика в Османската империя, чиято цел била да превръща владетелите на народите около империята в послушни

марионетки. За да превърнат тези владетели в такива, османците използвали безмилостни методи, далеч от каквато и да било човечност. След като баща му получава помощ от султана, за да се защити от трансилванските войводи, Цепеш и брат му са предадени в плен. Там Цепеш е принуден да гледа всекидневните гаври, които се извършват с неговия брат. Това е метод за пречупване на характера, който османците са използвали. По-късно, когато този младеж порастне и бъде върнат на трона, той ще бъде съсипан психически и лесно управляем слуга. Е, не винаги става така, както ще разберете по-нататък.

Влад Цепеш държал много на честността и реда. За убийство имало едно наказание - набиване на кол. За кражба, друго - набиване на кол. За лъжа, трето - набиване на кол. Това доста улеснило правораздавателната система и дало силен тласък на дърводобивната индустрия. Както са казвали - "Дървесекач да си по времето на Цепеш, гладен нема да останеш". На всеки метър - кол. А на всеки кол - мерзавец. Говори се, че заповядал да поставят чудна, златна чаша на една чешма, която била на кръстопът, за да може минаващите през неговата територия пътници да утоляват жаждата си. Никой не посмял да открадне тази чаша, докато той бил жив. Също така, както всеки младеж от северозапада, Цепеш имал невероятно чувство за хумор. Следната история доказва това. Веднъж османски пратеници дошли при него, но не пожелали да си свалят чалмите в знак на уважение. Влад Цепеш казал, че може да си останат с тях, щом толкова ги обичат, и заповядал да им ги заковат с пирони за главите. Такъв бил Цепеш. Типичен северозападен симпатяга.

Историците смятат, че Влад Цепеш бил доста жесток човек, дори за ония брутални времена. Той набивал на кол враговете си, рязал им гениталиите и ги пъхал в устите им. Аз, обаче, виждам нещо друго в действията му. Виждам послание. Виждам послание към ония влашки боляри, убили баща му. Виждам послание към молдовските предатели. Виждам послание и към самите османци. Двадесетте хиляди османски войници набити на кол, които вижда армията на султана не са само за сплашване на противника. Това е послание - "Аз помня. И винаги ще помня."

Когато започнах работа в IT индустрията в Категат за първи път, ми направи много лошо впечатление едно нещо. Аз срещях много мъже, които, ако въобще се ръкуваха, ръкуването им беше като с умряла риба. Също така, много от тях нямаха силата да гледат събеседника в очите докато разговарят с него. Когато срещна такива мъже, това винаги ме притеснява. Мъжете със слаба воля имат два пътя на развитие - ако спазват християнската философия "не прави на другите това, което не искаш да ти бъде направено на тебе", те в най-лошият случай ще се превърнат в смазани от жестоката реалност същества. Ако не спазват тази християнска философия, те може да се превърнат в най-големите подлеци, от които можеш да очакваш всякаква мерзост. И в двата случая тези мъже са подходящи кандидати за яничарство. Те могат да бъдат превърнати от някои компании в бич за своите.

Сред историците има известни спорове, кога е възникнало яничарството. Носи се легендата, че преди много време в Османската империя имало един много мъдър и амбициозен султан. Той спорел с един от най-мъдрите си съветници. Съветникът смятал, че в българските територии е по-добре да бъдат поставени османци за господари. Султанът бил на друго мнение. Той познавал много добре българите, особено тези със слаба воля.

"Ще поставим слабохарактерни българи да властват над своите. Тия лесно коленичат и целуват крака. Тяхната слаба воля може да бъде пречупена с едно потупване по рамото или едно обещание за повишение. Те ще ни бъдат верни и ще газят своите дори без да им заповядваме. Това ще им доставя удоволствие, защото ще си мислят, че ние ги уважаваме, не разбирайки, че за нас те са само слуги." - казал султанът.

"Да, господарю. Българските земи раждат много слабохарактерни мъже. Но какво да правим с ония, дето не са като тях? Да ги погубим ли?" - попитал съветникът.

"Не ги погубвайте. От тия със силна воля ще станат също добри слуги. Но с тях трябва да подходим по другому?"

"Как, господарю?" - попитал съветникът.

"Накарайте техните да ги разходят из земите им. Да ги разходят из всички царства. И във всяко да ги накарат да лаят в калта. Да ги унижават. Да им създават измислени ситуации, за да им набиват в главите, че са нищожни и непотребни, че не струват и три сребърника. Накарайте техните да ги притискат. Да ги лъжат без спир, за да създадат в тях недоверие към всеки от своите. Да подложат многократно инстинкта им за съхранение на огромен натиск. Да ги доведат до лудост. Да им дадат това, което те искат, само, за да им го отнемат веднага след това. Да им окрадат колесниците. Да ги накарат да разберат, че няма изход, освен пълно подчинение на нас." - казал султанът.

"О, господарю. Мъдри са вашите думи. Така те ще намразят своите. И когато дойдем ние, те ще гледат на нас като на приятели. Богове дори. Спасители от това унижение и мъки. И яростта натрупана в тях ще се изсипе върху техните, дето са ги мъчили. Но нима това е морално, господарю?" - попитал съветникът.

"Морално е. Нима ние сме виновни? Нима ние сме виновни, че тези българи са страхливци, пълзящи по лицето на земята с наведени надолу глави? Нима ние сме виновни, че когато се срещат на улицата, тия българи извърщат лицата си един от друг, защото ги е срам да се гледат? Срам ги е, защото крият в душите си греховете си един към друг. Нима ние сме виновни, че никой от тях няма да изпрати дори анонимно съобщение на тези, които нашите консолидирани сили ще обработват? От страх. Те са водени само от страх и алчност. Треперят докато ръфат месата си един-другиму. Нима ние ги раждаме, отглеждаме и възпитаваме? Нима ние сме виновни, че са това, което са?" - говореше гордо султанът - "Ние сме империя, защото сме силни и единни. Ние осъзнаваме, че само като едно цяло може да бъдем силни. А тези българи. Те са слаби, страхливи същества. Те мислят само как да оцелеят. Как да откраднат от другия, за да имат повече. Ние ще използваме тяхната собствена слабост срещу самите тях. Така, тяхната земя, скоро, ще бъде наша."

Ето така се създават яничари.

Влад Цепеш съвсем не бил от този тип слабохарактерни мъже. Той имал ценностна система и воля да я отстоява дори и пред лицето на смъртта. Ето защо, около средата на XV век, Цепеш решил да започне военна кампания срещу османците. Османците по това време били всемогъщи и много историци смятат това действие на Цепеш за безумие. Аз виждам в това, отново, послание към тези, които са се опитали да го пречупят и да го превърнат в покорен слуга - "Аз не съм раболепен плазмодий. И никога няма да бъда. Можете да ме унищожите физически, но не можете да унищожите духът ми, нито да го подчините. И никога няма да можете."

Ето такива неща са се случвали, случват се и ще се случват по нашите земи.

XII. Консолидацията - цирково изкуство

До къде бяхме стигнали? А, да. Аз вече съм в офиса на Вавилон. Още с пристигането ми, идва един висок, пълничък младеж и ми се представя за регионален мениджър на Вавилон. Същата вечер, след кратко разузнаване с Google, разбрах, че наистина е регионален мениджър, но не на Вавилон, а на една агенция за подбор на персонал.

Второто събитие, което ми направи странно впечатление бе едно познато лице от Мемфис. Оказа се, че не всички колеги бяха в офиса по това време и очаквахме да дойдат другите. И те дойдоха. Обаче, вижте какво се случи. Излизам си аз в коридора и срещам един познат младеж. Той само като ме видя, веднага се обърна и тръгна в обратната посока. От къде го познавам това момче. А, сетих се. Докато бях в Мемфис и работих в Шумер под наем в немската компания, за която споменах в началото на историята, офисът на тази компания и на Вавилон бяха в една сграда. И аз, от време-навреме, слизах долу на входа, където се събираха пушачите. Аз не пуша, но търсех някоя сгодна пушачка, на която и е скучно в постелята. И там го бях видял. А, явно, и той ме бе видял и сега като се срещнахме се обърна и избяга. И повече го не видях. Тогава не знаех какво прави тук този младеж от Мемфис, но малко по-късно разбрах. Малко по-късно се появи друг младеж, който се оказа, че е един от липсващите колеги. Е, поне така се опита да изглежда. Само като го чух тоя младеж как говори и разбрах, че това е мемфиско гъзе. И тогава осъзнах. Тия двамата са дошли от Мемфис, за да се създаде впечатлението, че Вавилон развива някаква невероятна дейност в Категат. Обаче, онзи, дето ме позна си е заминал. Аз тогава не знаех защо се прави това. Имах само бегло предположение, че Вавилон нямат никаква или съвсем незначителна дейност в Категат и всичко това се прави, за да се не опозорят за услугите, които вършат на консолидираните си партньори.

След кратко пребиваване в земите на Вавилон, аз бях уведомен, че ще бъде отдаден под наем в Асирия, земята на стъклените стени. Всъщност, в това няма нищо случайно, тъй като Асирия също беше част от Консолидацията. Аз бях поканен на интервю там след напускането на Византия. Това ми бе второто интервю. Аз бях кандидатствал при тях преди да започна работа за Византия. Те не ми се обадиха, въпреки че ги помолих да пратят поне едно съобщение, дори и да не съм одобрен. Като знам какъв наплив на програмисти има в Категат, едва ли е толкова трудно да изпратиш няколко съобщения на неодобрените кандидати. Но, тогава, аз не знаех, че в Категат IT специалистите са третираны като добичета от всички, включително и тези от човешки ресурси. Ето защо, това отдаване под наем за мен беше доста учудващо. Сега ще обясня защо. Първият път, когато бях кандидатствал в Асирия, поисках 2000 сребърника заплащане за моите умения. Няма да забравя как на човека от човешки ресурси щеше да му падне ченето, когато споменах тази сума. Сега, аз бях нает във Вавилон за сума от 3000 сребърника и бях отдаден под наем на същите тези асирийци. Сами си направете сметката.

Животът в Асирия бе едно невероятно представление. Още в началото бях разведен из земите асирийски, за да се насладя на нейните красоти. На края, бях поставен точно пред офиса на техническия господар на Асирия, сам в

някакъв измислен проект. Аз вече усещах, че всичко това е постановка, но аз съм такъв човек, че когато ме натискат, аз отвърщам по същия начин. Реших, че след като ще ми разиграват постановка от хиляда и една нощ, нека да я направим по-истинска и интересна. През това време, докато работих измисления проект, забелязах, че постоянно постъпват нови хора в Асирия отдадени под наем от Вавилон. Това беше доста смешно за мен. Още тогава знаех, че това е постановка и знаех каква е идеята и. Когато се достигне до момента Асирия да ме върне на Вавилон, аз трябваше да осъзная, че не съм читав член на човешката раса, защото от толкова много хора само мен ме връщат. Интересна идея и калпаво изпълнение.

Още в началото ми бе закачена една девойка, която уж беше от Вавилон, но си бе кадър на Асирия. Тя трябваше да ми вкарва разни филми по заръки на нейните господари. Един такъв филм ще ви опиша сега. Месецът е август и изведнъж тя ми показва, че във Вавилон никой не си взима почивка през лятото. Хората много обичат да работят там и през лятото. Аз, естествено, съм работил в Мемфис и знам, че хората там само чакат моментът, когато ще излязат в отпуск и ще отидат на моренце. Аз се замислих защо тази девойка ми вкарва тези филми. Аз нямах никакво намерение да си взимам отпуск през август. Обаче, тази девойка като разбра това и започна да ме подстрекава да го направя. Аз си казах, тия циркаджии са намислили нещо. Нека да не им развалям магарията и да изляза в отпуск за десет дни. Така и направих. Цялата идея на това, според мен, беше, че когато дойде моментът те да ми резнат главата, аз да се чувствам виновен, че съм си взел почивката. През това време до мен беше добавен един младеж. За този младеж ми се каза, че бил с двугодишен опит. Аз не знаех с колко опит е, но още в първите дни разбрах, че той е подставено лице като девойката с филмите преди това. На измисленото интервю, техническия господар на Асирия, каза, че може да му дадем 400 (или 600, не си спомням добре) сребърника. Четиристотин сребърника. Сериозно. Не е пропусната цифра. Това беше заплата на "стажант" с двугодишен опит. Естесвено, този стажант си беше подставено лице от Асирия. Идеята тук беше на мене да ми се набие в главата, че в Категат мащабите са различни, както каза техническия господар на Асирия. И понеже мащабите са различни, "стажанти" с две години опит в .NET започват на 400 сребърника. Явно, някой от тия момчета си мислеха, че аз съм егати дебила. Нямате представа как ме ядоса това.

Както разбирате, аз вече знаех, че моето пребиваване в Асирия, а вероятно и във Вавилон, е временно и предрешено. Асирия и Вавилон, като членове на Консолидацията, просто бяха решили да ме заблудят, че не са изпълнявали поръчка на техен партньор. Аз трябваше да поработя малко при тях, а те през това време бяха подготвили план как да се отърват от мен, така че аз да се чувствам виновен, а те да излязат чисти след обрата, който взе историята. Както сами разбирате и тази тяхна дейност бе извършена мърляво и непрофесионално.

Аз смятах, че моето връщане във Вавилон ще бъде към края на лятото. Тогава този проект, по който работех, трябваше да бъде пуснат. Естествено, той нямаше да бъде пуснат. Това беше една бутафория. Бяха ми закачени и още двама QA специалиста, които трябваше да ме убедят в лъжата, че са QA automation специалисти. Защо, не знам. Бяхме невероятен екип. Аз знаех, че бъдещето ми е предрешено, но реших да се забавлявам докато съм там. Също така, реших да направя този проект в срок, за да видя какво ще измислят, за да ме обявят за нечитав член на човешката раса.

След като се върнах от отпуската, "стажантът" беше направил нещо много интересно. Беше сменил много от методите да връщат `object`. Това беше доста тъпо, след като знаехме какъв тип се очаква. Аз реших, че съм разбрал магарията, заради която ме накараха да си взема отпуск. Сега, аз трябваше да се чувствам виновен, че съм оставил този младеж сам и той е насрал нещата. Също така, сега трябваше да правя тежък рефакторинг, което щеше да ме забави. За да бъда честен, ще кажа, че момчето си беше относително читав програмист и никога не би направил такава глупост, ако не му е било заповядано. Единственото, което не ми харесваше в неговия код беше, че не спазваше конвенцията за именоване на `C#`, а ползваше тази на `C++` и по-скоро на `WinAPI`. Също така, той оставяше много празни пространства на края на редовете след кода. Аз работя с включена опция да ми показва тези пространства и когато отворя един клас и видя да ми червенее навсякъде, ме побиват тръпки.

За да не изглеждам твърде негативен, мога да кажа, че хората в Асирия не бяха лоши, офисите бяха най-добрите и удобните, които бях виждал. Имаха бюра, които се регулираха във височина, така че човек, който си пази кръста, можеше да работи прав, когато пожелае. Имаше добро, безплатно кафе. Също така, имаше много млади и красиви котенца. Може би, всичко това беше за сметка на заплащането на служителите. Аз предполагам, че не е много след като 2000 сребърника за .NET програмист с две години професионален опит и още 3 личен ги стресна. Също така, за тези четири месеца, в които ме превъзпитаваха, или поне така си мислех, аз бях на два тийм билдинга, по един за Вавилон и Асирия. Аз, понеже доста шетам из фирмите, винаги хващам по някой банкет някъде.

Няма да продължавам повече тази досадна история. Само ще кажа, че връщането ми от Асирия на Вавилон стана на една среща с техническия господар на Асирия, на която той неуспешно се опита да демонстрира колко ми е ядосан, а по-време на монолога му ту се правеше на ядосан, ту на лицето му се появяваше една усмивчица, сякаш ми казваше - "Абе, знам, че знаеш, ама трябва да си изиграя ролята до край".

На следващия ден аз бях в офиса на Вавилон. Един от босовете отново дойде, за да ми предаде "тъжната" вест, която аз отдавна знаех, че те нямат нужда от моите услуги. На срещата аз го оставих да си изиграе пледоарията и слушах внимателно неговите обяснения колко съм виновен и как "клиентът е толкова важен и ако той пожелае да му бъде направено кафе, ние трябва да го направим". Това много ми напомни за един случай от моето минало, когато работих каквото и да е, преди да стана програмист. Аз бях барман и работих с една млада, красива блондинка, която имаше малка цепнатина в главата и през нея нейният мозък се изпаряваше бавно от много години. Веднъж влиза един по-нахакан клиент и както тя си стои на бара с лице към мен, той я прегърна отзад и я хвана за гърдите, и постоя така известно време. След като клиентът си седна на масичката, аз и казах, че ако позволява такива неща да се правят публично, скоро, всички ще започнат да говорят, че е лека девойка. Тя ме погледна с празен поглед и гордо заяви - "Клиентът винаги е прав".

Когато младежът свърши с обясненията, аз го попитах нещо подобно - "Не мислите ли, че щом аз виждам това, което правите, значи и други го виждат? И това ще се отрази на имиджа на компанията ви.". Той каза нещо, очевидно изненадан от моя въпрос и побърза да ме изпрати и да си замине за Мемфис. Когато излязохме на улицата, преди да се разделим, аз чух от него следното -

"Те категатските компании са малко странни. Почини си малко." Аз предположих, че работата на Консолидацията върху мен не е свършила, а едва сега започва.

XIII. Консолидацията - четиримата бандити

В този етап от моята обработка, се срещнах с едни същества, които бяха най-интелигентните от всички други в Консолидацията. Без да преувеличавам, мога да препоръчам тези същества на всеки в Категат, който иска някое програмистче да бъде развъртяно и да му се разплаче майката. Те са професионалисти. Те са перфекционисти. Изпипват всичко до край. Те не вярват в християнската максима "не прави на другите това, което не искаш да ти бъде направено на тебе". Това последното, гарантира изпълнението на всевъзможни задачи без предел на желанията и възможностите. Заради това последното, а и защото ми правеха особени намеци, което показваше, че умовете им работят по точно определен начин и се вписват в категорията умове, които аз наричам бандитски, аз ще наричам тези същества, оттук-нататък, бандити.

Аз следях обявите за програмисти, докато чаках волята на Консолидацията да реши съдбата ми. Понеже чакането продължи твърде дълго, реших да разклатя дървото силно, за да видя какви плодове ще изпаднат. Писах на един от бившите си колеги в Шумер, че съм в пълно отчаяние, че съм претърпял пълен вътрешен катарзис и съм решил, че за мен има само един изход и той е да сложа край на живота си. Защо си мислех, че това можеше да стигне до ушите на Консолидацията? Защото, същият този колега ми направи няколко подхвърляния докато бях в Асирия, което ме накара да остана с впечатлението, че той е наясно какво се случва. Дали това е било така или не е, аз не мога да кажа. Също така, аз реших да споделя същото нещо с моя наемодател. Аз имах информация, че неговата жена и един негов приятел работиха във Византия. Категат е като едно малко село пълно с византийци. Преди да продължа разказа си, искам да споделя, че имах интервю в една категатска компания, която беше подразделение на една западна такава, разработваща система за управление на съдържание. На интервюто хората не пожелаха да си включат камерите, както правят всички професионалисти. В крайна сметка, те ми отговориха, че не съм готов, за това, за което търсят човек. Аз не си спомням дали това интервю беше преди или след като започнах да клатя дървото. Споменавам това, защото тази компания ще се появи отново, осем месеца по-късно.

Помня, обаче, че обявата на Кралство Норегр падна като узрял плод. И то какъв плод само. Кралство Норегр предлагаше работа за .NET програмист и заплащането беше точно това, което аз винаги съм споделял, че очаквам на този етап от развитието си за уменията, които имам, а именно - 3000 сребърника нетно. Защо толкова? Защото преди да напусна Шумер заплатата ми бе 2500 сребърника и ми бе обещано, че ако изкарам мандата си в немската компания, около няколко месеца, заплатата ми ще да бъде увеличена на 3000 сребърника. Ето защо, аз винаги съм споделял, че това е, което очаквам. Въпреки че, когато дойдох в Категат свалих тази сума на 2000 сребърника и за толкова работех във Византия. Но това, за мен, трябваше да бъде само временно явление, докато опозная средата.

Освен точната заплата, която Кралство Норегр предлагаше, то търсеше програмист за точно определена технология в .NET стека от технологии. Аз си спомних, че в края на моето пребиваване в Асирия един асириец ми подхвърли ни в клин, ни в ръкав, че той смятал да инвестира и да учи тази технология. Аз не знаех, дали този асириец ми е намеквал, че следващото ми преживяване с Консолидацията ще бъде именно в компания с тази технология или това беше чисто съвпадение.

По-същото време, друга категатска компания беше пустила обява. Аз никога не бях виждал обява от тази компания. След кратко разузнаване с добрия, стар Google, аз разбрах, че един от господарите в Кралство Норегр е бил господар и в тази компания. Казах си - "Хм!".

Трябва да ви споделя, че сега като описвам това, аз си доизяснявам някои неща. Но тогава, докато ми се случваха тези неща, не бях сигурен каква точно е целта им. Знаех само, че съм обект на организиран контрол от тази Консолидация, но няхах идея каква е крайната и цел. Искях да разбера дали се очаква от мен да имам по-ниски изисквания за заплащане. Ето защо, аз кандидатствах и в тези, и в други, а дори и във Византия отново, със 1700 сребърника нетна месечна заплата като изискване. Това беше под минимума от 2000 сребърника, който можех да понеса без да се чувствам унижен. Но беше въпрос на оцеляване. В крайна сметка, започнах работа в Кралство Норегр на същата заплата, на която бях във Византия. Сега, след като знам, че някой друг е плащал моите заплати в тези консолидирани компании, си мисля, че ако бях поискал и 3000 сребърника, щяха да ми бъдат дадени. Тогава не бях наясно с тези неща, все още. Мислех, че Кралство Норегр е компанията, за която са ме обработвали.

Няма да разказвам с подробности какво се случи през осемте месеца в Кралство Норегр. Ще мина направо към пролетта. Това е четири-пет месеца след моето започване. Аз бях продал старата си талига, която ми беше първа и я бях ползвал, за да се уча. Започнах да търся нова. Мислех, че ми трябва по-висока талига за не повече от 15000 сребърника. Спрях се на една грозна дванадесетгодишна баварка - модел X3. Започнах да ходя по автокъщите в Категат. И докато си разглеждах бараките, видях една ниска симпатична талига, отново баварка. Викам си - "Виж го това какво е симпатично, с две врати, спортно". Търсех нещо различно, но реших да си направя удоволствието да се повоза в тази. Трябва да ви кажа, че само като я запалих и почувствах как по тялото ми полазиха тръпки. След това направихме няколко кръгчета с човека от автокъщата. Аз слязох от нея и си тръгнах към дома. А краката ми бяха омекнали. И се олюлявах като замаян. Все едно бях излязъл, току-що, от постелята, а там лежах две блондинки. До този момент не бях имал интимно преживяване с талига. Естествено, аз забравих всякакви високи талиги и реших, че ще търся такъв модел, но трябва да разузная коя е най-удачната конфигурация. В крайна сметка, купих следната баварка - E92, бензин, 218 коня, дванадесетгодишна. Дадох 12500 сребърника за нея на един категатец, който ъпгрейдваше към X5-ица. Вложих още около 3500 сребърника за регистрация, данък, застраховка, смяна на някои части и т.н. И си я карах с кеф. Но това не продължи дълго.

Дойде началото на лятото. Още работех в Кралство Норегр. Вече забелязах някои неща, които ме накараха да разбера, че още съм в лапите на Консолидацията и само временно пребивавам тук. Понеже тогава имах само съмнения, реших да проверя, като блъфирам. Аз демонстрирах, че не съм доволен от живота в Категат и исках да оставя в господарите впечатлението,

че съм на ръба да го напусна. Усетих, че искат да ме задържат тук на всяка цена, въпреки че, за тях аз не бях толкова ценен. Твърде е дълго да обяснявам защо мислех, че не съм толкова ценен за тях. Също така, получих информация, която няма да споделя, от източник във Византия, да си отварям очите. А също така, имах неблагоприятното да споделя с колегите, че ми се струва целият бизнес на това кралство за много съмнителен. Не знам дали някое от тези ми действия е предизвикало някаква реакция у тях, но усетих как един от господарите на Кралство Норегр започна умишлено да ме предизвиква, сякаш искаше да си намери причини да ме отстрани. За моя радост(тогава, все още не знаех, че е за моя жалост) хората от онази фирма, разработваща системата за управление на съдържание, която споменах преди това, се свързаха с мен. Можехме да подновим отново преговорите. Аз се съгласих. Имаше конферентна връзка, на която те, отново, не си включиха камерите. Казах ми да чакам оферта от тях.

Няколко дни след тази среща господарите на Кралство Норегр ме извикаха на среща също. Казах ми, че им изглежда да не съм доволен от работата си и ме попитаха дали искам повече пари и да им кажа до кога мога да остана във фирмата. Аз им казах, че искам още 500 сребърника и, също така, че мога да остана до септември, тоест, още три месеца, а след това трябва да говорим отново. Стиснахме си ръцете. Изглеждаха довольни, особено по-дебелия. Докато говорехме, те ме гледаха смело в очите. Е, смело, смело, колко да е било смело. На мене ми хрумна една идея. Аз ги попитах, дали познават тази фирма, която споменах преди това. Единият каза, че не ги познава, а по-дебелия каза, че бил чувал за тях. А докато го правеха всеки гледаше в различни посоки. Аз се смеех вътрешно, защото не всеки ден се вижда някой, който лъже, да му личи толкова.

Няколко дни след срещата аз получих отговор от онези младежи. Предлагаха ми 4000 сребърника заплащане и започване веднага. Това беше два пъти повече отколкото получавах сега. Само че, аз вече бях обещал, че ще остана в Кралство Норегр до септември. Казах им това. Тогава мислех, че тия двете компании са част от Консолидацията и просто през септември ще ме прехвърлят от едната в другата. Те наистина бяха част от Консолидацията, но планът им, според мен, е бил тия вторите да помогнат на Кралство Норегр да се отърват от мен точно сега. Господарите на Кралство Норегр са се надявали, че ако ми се даде двойно по-голяма заплата от техните приятели, аз ще наруша обещанието да остана до септември. По-този начин те излизаха чисти от това. Нима, аз мерзавецът, който ще наруши обещанието си към тези "мили" хора, увеличили заплатата ми няколко дни преди това, мога след това да издам какво се случваше в Кралство Норегр и как се прави бизнес. Не бих могъл. Само че, аз не нарушавам обещание, което съм дал, дори и да знам, че е към консолидирани компании, които са се договорили да ме въртят както им скимне. Сега господарите на Кралство Норегр имаха проблем. Как да се отърват от мен без да изглеждат лоши. Единият от тях започна да ме предизвиква още повече. Аз разбрах идеята и реших да ги улесня. Влязох във филма. След няколко дни той ми каза, че е по-добре да се разделим, защото е очевидно, че при тях не ми харесва. Така и направихме. След като се разделихме, аз се обадох на момчетата, които не обичат да се показват на камера, че вече съм свободен. Те ми предлагаха да започна работа петнадесет дни преди този момент, но тогава аз, все още, бях в Кралство Норегр. Сега, две седмици по-късно, бях свободен. Обаче, се оказа, че имало някакви проблеми. Американските мениджъри трябвало да одобрят

някакви бюджети. Аз казах, че ще изчакам. Докато чаках погледнах в сайт за обяви за работа, да не би тези момчета да са били само за залъгване, колкото да се излъжа да напусна Кралство Норегр. Там не видях нищо необичайно. Само обичайните обяви на Асирия и Византия, и още една-две фирми, които стоят там от началото на Вселената и ще са там до нейния край. Можех само да чакам. Но отговор не идваше. Аз бях притиснат, защото талигата изгълта много пари. Също така, аз никога не съм бил спестовен тип и никога няма и да бъда. Аз съм бохем по душа.

След доста чакане, аз започнах да се притеснявам. В мен се промъкваха страшни мисли. Нима тези бандити бяха се договорили с другите да ми отнемат талигата. Аз, глупакът, бях споделил с един от бандитите, мислейки, че ми е приятел, какво точно е финансовото ми състояние. Ако той е казал на господарите си, те знаеха колко време трябва да изчака следващата компания на Консолидацията преди да ми се обади, за да бъда принуден да си продам талигата. Времето минаваше болезнено. Никакъв отговор. Аз реших да пиша на този бандит, че съм принуден да си продам талигата, за да оцелея. Неговият отговор беше, че може да говори с "бореца", бивш негов господар, който сега се занимавал с легален бизнес, да започна работа при него. Този бандит често споменаваеше този "борец", но аз тогава мислех, че го прави от носталгия към ония времена, когато е работил за мутрите и животът е бил само пари, жени и свобода. Сега разбрах, че друга е била целта му. Също така, си спомних, че единият от господарите на Кралство Норегр, още на втората седмица от моето започване, на един обяд, беше подхвърлил колко е евтино да се "поръча" човек в Категат. Аз тогава не обърнах внимание на това, въпреки че ми беше странно да слушам такива неща на маса, на която има само програмисти. Но сега осъзнах, че те са ме подготвяли за моментът, когато ще ми причинят някаква болка и са се застраховали, че няма да говоря какво съм видял при тях. Тези бандити, не само, че щяха да ми отнемат любимата талига, но с действията си, показващи, че ме смятат за страхливец, ме обиждаха. И тогава, духът на Влад Цепеш, който живее във всеки северозападник, се събуди в мен. И аз чух гласът му в ума си - "Събери колове и чакай! Ще ти дам знак, кога да ги набучиш."

Аз разбрах, че моята любима талига е обречена да отиде в чужди ръце. Трябваше да я пусна за продажба. Аз не знаех за какви пари мога да я пусна, за да съм сигурен, че ще я продам преди да загина. Беше хубава талига, но не беше практична, по-скоро гъзарийка. Вероятността да я продам бързо, ако я пусна на пазарна цена, щеше да бъде малка. Аз се спрях на 9000 сребърника. Ако я продам за 9000 сребърника, ще съм на загуба със 7000 сребърника, но ще оцелея, за да попадна в ръцете на следващите влечуги на Консолидацията.

Преди да пусна обява на тази цена, воден от гласът на Влад Цепеш, аз реших да направя лек интелектуален финт. Пуснах обявата за продажба на цена 10000 сребърника и веднага след това писах на този бандит, за който споменах по-горе, че съм пуснал талигата си за продажба. Изчаках известно време, не много, и смених цената на 9000 сребърника. И зачаках. Още същия ден ми се обади един купувач. Разбрахме се да се видим на следващия. Дойде и този страшен ден. Момчето си беше приготвило със 100 сребърника по-малко и искаше да се спазарим. Аз не се съгласих. И без това я продавах за "без пари". Трябваше да го изчакам да изтегли допълнителни средства. Докато чаках, аз реших, да си покарам талигата за последно. Запалих и

тръгнах. И докато си карах из категатските дароги, си мислех - "Какво ли още щяха да ми причинят тези безгръбначни, тези мекотели, долнопробни плазмодий, тези отвратителни влечуги, безподобни нищожества, тези изроди, чужди на всяка чистота на духа? Какво можеха да ми отнемат още? Нищо друго, освен животът.". И тогава ми мина през ума, че може да не им дам талигата си. Можех да тръгна от Категат на юг към един друг град. И когато се изкача на най-високата точка на хълма, който разделя тези два града, да дам газ и да излетя от пътя, заедно с нея. И тогава, тези човекоподобни лешояди никога нямаше да ми я отнемат. Щяхме да умрем като Ромео и Жулиета, един до друг, или по-скоро, един в друг. Както разбирате сами, не го направих. Покарах я, върнах се и тръгнахме по нотариуси.

Улисан в нещастieto си, от загубата на любимата талига, аз бях забравил за онзи лек интелектуален финт, който исках да използвам, за да проверя нещо. Но докато си говорехме с купувача, той ми сподели, че бил видял първоначалната ми обява, която била за 10000 сребърника. Тогава си помислих - "Какъв късметлия е този младеж. Съдбата му е помогнала да види дори обявите, която стоя активно съвсем малко. Явно му е било писано да ми вземе талигата". Аз не искам да описвам мъката си, когато видях как младежът заминава с моята любима талига, а аз стоях с 9000 сребърника в джоба и със сърце пълно с ярост и омраза, която, ако можеше да се превърне в енергия би захранила цяла метрополия за години.

"О, Велики Архитекте! Къде съгреших? Нима не спазвах SOLID принципите? Нима не именувах променливите и методите с разбираеми имена? Нима не разделях всеки метод да върши само една дейност и всеки клас да има само едно предназначение?" - молах се за отговор аз. Отговор не получих. И тогава разбрах. Аз съм голям грешник. За да изкупя греховете си пред Великия Софтуерен Архитект, а също така и за да си почина от всички тези влечуги, които срещах и които щях да продължа да срещам, аз реших до края на лятото, около два месеца, да се отдам на тежки самоизтезания. Започнах всекидневно самобичуване с алкохол, наргиле и лежане на непочистен пясък под горещото категатско слънце. Също така, започнах благотворителна дейност. Аз раздавах средствата си на бедните създания, които срещах из нощните храмове на Категат. От десетокласнички до студентки втори курс. По този начин, подпомагайки тези бедни създания, аз исках да умилюстивя Великият Софтуерен Архитект и той да ме отърве от консолидираните сили на Рогатия.

XIV. Консолидацията - да ти отнемат и последната надежда

В края на август, аз вече се бях уморил от самоизтезания и реших да погледна отново в обявите за работа, за да посрещна съдбата си в следващата фирма на Консолидацията. Между другото, забравих да ви кажа, че онези мерзавци, които не обичаха камерите, никога не се обадиха. Трябваше да дам знак на влечугите, че отново съм на линия, за да използват от леговищата си. Това не беше трудно. В Категат има едни фирми, които постоянно имат обяви за програмисти. За някои от тях стана въпрос в предишни части на историята. Аз просто кандидатствах в повечето и зачаках

да информират другите влечуги. През това време бях събрал цял сноп колове.

След известно време, чийто интервал не помня, започнаха да излизат някои познати компании, като Фригия, с която се срещнах за първи път след освобождаването ми от Византия. Тогава им отказах да продължим преговорите, защото знаех, че и те бяха подставени, а моята карта беше Вавилон. Сега, след като си починах и от два месеца не бях виждал долни, мазни физиономии, реших, че може да се видя с младежите. Също така, се появиха две нови фирми. Едната категатска, а другата местно подразделение на американска фирма, която, забележете, беше тясно специализирана в разработката и поддръжката на системи ползващи онази среда за управление на съдържание, която се разработваше от момчетата, не обичащи да се показват на камери. Втората предлагаше работа от вкъщи, тъй като жрецът им беше в Мемфис, а другите бяха разпръснати из земите ни. Или поне така ми бе казано. Аз вече не вярвах на нищо и на никого. Запитах се дали това е случайно, тъй като, бях споделял често в другите фирми от Консолидацията, че да работя от вкъщи би било много удобно за мен, защото ще имам свободата да живея на различни места временно, за по месец-два. Тази компания се наричаше Финикия.

Първото интервю, на което отидох, бе категатската фирма. Момчетата бяха симпатични. Само едно нещо ми направи странно впечатление. По време на разговора, един от тях намекна, че те не предлагат работа от вкъщи. Аз не бях казвал, че искам нещо подобно, нито беше описано в кандидатурата ми. Естествено, ако следите внимателно историята, сте се досетили от къде той можеше да има допълнителна информация. Разделихме се. Аз останах с впечатлението, че следващата компания на Консолидацията ще бъде такава, която предлага работа от вкъщи. Тези момчета повече не се свързаха с мен. Следващото интервю бе с Фригия, мемфиската компания, която щеше да отвори нови работни места в Категат. Или поне така твърдяха. Влязох в симпатичен, малък офис. Нахакани мемфиски гъзета ми направиха интервю. Имаше трети младеж, който бе представен като господар на категатския екип. Други хора не видях в офиса. Мина бързо. Говорих дори с господаря на Фригия по видеоконферентна връзка. Накрая ми казаха, че не знаят в какъв проект ще ме сложат, но може да е една мъртва технология на империята Майкрософт - WebForms. Аз казах, че за мен няма значение. На следващия ден, ми писаха, че в момента не могат да ми предложат работа. Бях изненадан. Аз исках 2500 сребърника, както и предишния път след напускането на Византия. Сега, момчетата идват чак от Мемфис заради мен и на другия ден, нямали работа. Не размишлявах много, защото ми беше ясно, че те са член на Консолидацията и съдбата ми е предрешена. В крайна сметка, аз започнах работа точно във Финикия, която предлагаше работа от вкъщи. Има ли изненадани?

За пореден път мислех, че това е краят. Бях поставен в стар проект с WebForms. Реших, че за това е било всичко. Това е била целта на Консолидацията. Да ме развъртят, да ме поомачкат, за да ме продадат на тази компания, където ще работя по стари, скучни технологии. И, за да не мрънкам, е трябвало да премина през тяхната месомелачка. Лъгал съм се. Това не беше краят. В тази компания на Консолидацията стоях по-малко от три месеца.

Аз няма да описвам преживяванията си във Финикия. Ще кажа само, че някои от действията им много ми напомниха на моето пребиваване в Асирия. В

крайна сметка, дойде моментът, в който Консолидацията реши аз да бъда пуснат в свободно падане, отново. Причината за това, както ми обясни жрецът на Финикия бе, че аз не съм бил достатъчно комуникативен с американските колеги и най-вече с него. Аз приех това нагласено наказание безропотно.

След като останах отново без работа, аз писах на жреца на Финикия, ако може да ме препоръча на някоя компания, защото съм в много тежко положение и не мога да мръдна от Категат. Той ми даде списък с компании и ми каза, че познава някои кадри от фирми за подбор на персонал в Категат, с които може да ме свърже. След няколко дни имахме разговор по телефона с него, за да уточним как ще стане връщането на техниката на Финикия и той отново ми каза, че не знаел фирми в Категат, но познавал кадри от фирми за подбор на персонал. На мен това ми направи впечатление.

Минаха няколко дни и аз реших да погледна в сайт за предлагане на работа. Първото нещо, което видях бе обява на една фирма за подбор на персонал, Ацтек, която ми беше организидала фиктивното интервю с холандската фирма, докато бях във Византия, и която се бе свързала с мен след като бях освободен от там. Казах си - "Дали на Финикия не е било казано, че имам много негативно мнение за фирмите за подбор на персонал, нещо което бях споделил в Кралство Норегр. И поради това, жрецът на Финикия ми беше намекнал, че познава само кадри от фирми за подбор на персонал". И докато размишлявах, гласът на Влад Цепеш ми заговори - "Вземи един кол и забучи некой. Постави трупа на видно място, да се види от всички. Некой от тия, дето са сподвижници, ще се стреснат и ще се разбегат. Тогава ще ги видиш кои са.". Следвайки заръките му, аз написах коментар в един сайт, в който недоволни работници пишеха мнения за своите работодатели. Написах вижданията си за консолидацията, както и това, че съм бил въртан от разни консолидирани компании, а също и че съм участвал на фиктивни интервюта за работа. На следващия ден погледнах, отново, в сайта за предлагане на работа и видях, че Ацтек са махнали обявата от вчера за .NET програмист и на нейно място са поставили невероятната обява от, забележете отново познатата история, компания, която отваря нов офис в Категат и търси PHP и JavaScript програмисти. А освен това, предлага невероятни неща - "27 дни платен отпуск" и търси кадри без образование в областта. Викам си - "Бързо са намерили .NET програмист. Цяло чудо е това за Категат". Аз също нямам образование в областта. Самоук съм. И се зарадвах - "Какви невероятни създания са тези ацтеки. Толкова помагат на хората в Категат. Изумително. Впечатлен съм".

Друго нещо също ми направи впечатление. Шумер бяха пуснали обява същият ден, когато Ацтек бяха сменили своята. Аз си помислих - "Да не би Шумер да е тази компания, която е поръчала целият цирк?". За да може една компания да плаща на Консолидацията да въртят некой, който на края ще попадне в ръцете и, трябва тази компания да има достатъчно финанси, за да си позволи това. Аз тогава имах точно две предположения коя може да е компанията. Шумер беше един от вариантите. Трябваше да проверя. Може би, сами се досещате, че за да проверя това, направих това, което правя най-добре. Блъфирах.

Преди да блъфирам пред Шумер, свърших някои други неща. Аз очаквах да получа обаждане на денят на Свети Никола, моят имен ден, понеже моите поръчители обичат специални дати, както знаете, ако сте следили внимателно историята. На моя имен ден, нарочно, си изключих телефона и

написах изключително гневно съобщение на последната фирма от Консолидацията - Финикия. Общо взето, писмото съдържаше следното - "Писна ми. Ако не престанете с тази перверзия или ще убия следващото влечуго от Консолидацията, или ще убия себе си, за да не извърша този грях." Включих си телефона на следващия ден и видях, че някой ме е търсил. Обадох се и ми вдигна някаква девойка от някаква категатска фирма, в която бях кандидатствал. Каза, че ще ми прати съобщение на пощата с информация за предстоящото интервю. Такова писмо аз никога не получих. Моето търпение беше на предела, но аз продължих. Видях обява от компанията Хадес от Плиска. Същите тези се бяха появили след моето напускане на Византия. Тогава и задача им правих. Те търсеха хора за дистанционна работа, естествено. Аз кандидатствах отново. След това, изпратих леко нестандартна кандидатура на Шумер. Аз знаех, че дори и да не са те поръчителите, информацията от тях бързо щеше да бъде предадена по мрежата от специалисти за подбор на персонал (или както аз ги наричам - ловци на глави) и тези от човешки ресурси. Аз изпратих нормалните си изисквания за заплащане, но добавих и 12000 сребърника нетно, като посочих, че може да се обърнат за информация към един от господарите на Кралство Норегр. Аз предполагах, че останалите членове на Консолидацията както и поръчителят не занеха за това, което Кралство Норегр ми бяха причинили. Дадох им време за отговор до петък, 13-и декември, около 3-4 дни, като ги предупредих, че след това ще ги изненадам отново. И зачаках ответната реакция на Консолидацията.

Нека да ви споделя как изчислих тези 12000 сребърника. Аз загубих 7000 сребърника от продажбата на моята любима талига. Също така, аз загубих средства докато ме въртяха между различните компании на Консолидацията. От Византия до Вавилон - 55 дни. От Вавилон до Кралство Норегр - 45 дни. От Кралство Норегр до Финикия - 15 дни. Аз тука не слагам ония два месеца, в които реших да си почина и това си е за моя сметка. От Финикия до този ден (10.12.2019) - 15 дни. Общо 130 дни или четири месеца и половина. Моите минимални разходи на месец, за да оцелея са 1200 сребърника. По четири, това са 4800 сребърника.

Ответната реакция дойде бързо. Едно много високомерно момче от Хадес ми се обади и започна да ми говори глупостите, които вече две години слушах. Едвам успях да издържа да го слушам без да поздравя майка му, сестра му и всичките му роднини с две цепки между краката. Реших да проверя нещо и подхвърлих за Кралство Норегр и за начините, по които правят пари. Той грубо ме прекъсна. Казах си - "Хм!". Целият разговор беше една перверзия. Но това, което ми направи впечатление беше, че той три пъти спомена Шумер. Пита ме дали бих работил в Шумер, ако бяха в Категат (те вече бяха тук) и подобни неща. Когато затворих телефона, аз вече бях наясно с нещо, което не знаех преди това. Шумер не са поръчителят. Тия момчета от Консолидацията може и да не са най-интелигентните, но не са и толкова кухи. След моят блъф към Шумер, Консолидацията си е помислила, че аз ги смятам за поръчители и са заръчали на този младеж да затвърди заблужденията ми и по този начин да отклони вниманието ми от истинския поръчител. Ако не бяха Шумер поръчителите, тогава кои може да са били, питах се аз. Но понеже вече ми писна от цялата тази перверзия, аз реших да седна и да напиша тази история. Без значение дали ми вярвате или не, това е, което ми се случи през последните две години из категатския IT бизнес.

XV. Епилог

В крайна сметка, на този свят злото винаги ще тържествува. Единственото, което ни остава е да се борим срещу него, доколкото ни позволяват силите и да вярваме, че отвъд видимите неща има Справедливост.

Край на историята.

XVI. Форумни бисери

Тази глава съдържа някои от отговорите ми към критиците на моето произведение, които дадох в един всеизвестен форум на свободомислещите.

1. Това когнитивната терапия изглежда като да си сложиш розови очила и да се правиш, че нещата са по-светли отколкото са.
2. В крайна сметка, от смъртта се страхуват само животните. Един човек, който вярва, че душата му е безсмъртна, не би трябвало да се страхува от това, нали?
3. Когато едно лайно покрито със сметана се разчовърка започва да мирише, няма как.
4. Тия, които не разсъждават, са по-приятни хора и по-удобни за нашето общество. Ако пък, умеят и да лъжат по поръчка, ценя нямат.
5. Не плюйте, без да мислите. Не наричайте хората лъжци, без да знаете. Много е лесно да даваш класификации, без да си го преживял лично.
6. Дали ще се примиряваме с несправедливостта е въпрос на избор. Това, че някой се е родил в мъжко тяло, не го прави мъж.
7. Логиката е, че истинският мъж не бяга от битката.
8. Аз съм аристократична душа затворена в тяло на младеж от работническата класа.
9. Аз вярвам, че истината е висша ценност. Също така, вярвам, че принципите ни са това, което ни отличава от животните.
10. Ако изляза на улицата и започна да говоря на някое дърво, има по-голяма вероятност то да ме разбере, отколкото тези хора.
11. Кой прав, кой крив - нека да оставим на Бог да отсъди.
12. Предайте на "яйчарките", че Кипър е на юго-изток, не на запад. Да си сложат по една карта в офиса.
13. Не е нужно безсмъртните да обясняват действията си на простосмъртните.
14. Аз съм вярващ, но не съм религиозен.
15. Аз не мрънкам. Правя жертвоприношение. Церемонията изисква време, а вие все бързате.
16. Тези, които си играят необмислено и безотговорно на богове с живота на хората, трябва да видят до къде може да стигне това.
17. Не забравяй, че един от вашите колеги ме диагностицира с тежка форма на параноидна шизофрения. Явно, това ме е отместило леко встрани от дефиницията.

18. Чистата душа е по-лека и амортизира тялото по-бавно. За справка - Книга на мъртвите на древните египтяни.
19. Бегай, бегай. Възпитавай младите умове в покорство.
20. Всички си мълчат и се крият в сенките, защото са страхливци. Аз не мълча. Не че съм очаквал да си получа парите обратно, но това, което стана трябваше да се каже.
21. Човек, който пише книга за пет дена и рискува да си спечели могъщи врагове, немотивиран ли ти се струва.
22. В тия 95 страници е скрита цялата мъдрост на българската IT индустрия.
23. Още почвата опипвате,
слепешком.
Сякаш, Окото на Ра
не е огряло цялата земя.
В темница одите,
па мене водите.
24. Мислех, че си разсъдлив човек. Но да ходиш по гъза на глупави хора и да ме тласкаш в ръцете на злото, не е много разумно.
25. Покорни слуги. Това сте вие. Лъжете по команда. Живеете по команда. В мен предизвиквате искрено презрение.
26. Можете да оплюете един човек, за да угодите на господарите си. Да го изкарате луд. Да го насерете публично, защото защитава правата си. Но вие сте преценили, че той права няма. Той е само едно добиче. Една поръчка, която всички изпълнявате вкупом докато се хилите като малоумни дебили. Досуш като ония зверове, които са замеряли с отпадъци жертвите на френската абсолютна власт, докато кръвта на невинните осъдени е пляскала по лицата им.
27. Според моите варвания, злото винаги се наказва. И човек не е нужно да прави нещо специално по въпроса. Но парите са си пари.
28. И все пак, проблемът, който описвам е много сериозен. Учудвам се, че много хора го приемат с насмешка. Иначе, излиза, че ако един програмист попадне в такава ситуация, той трябва да стане тракторист, за да се измъкне от това.
29. Когато се правят подмолни измами от много хора разполагащи с почти неограничена власт в своята сфера на дейност, много неща трудно може да се докажат.
30. Когато добичето поведе „възпитателния“ процес, не е толкова забавно за „възпитателите“, нали?
31. Понеже не си бил свидетел, ти може само да вярваш или да не вярваш. Но ще си останеш само с вярата. Аз, за разлика от тебе, разполагам със знание, защото съм бил свидетел.
32. Нали знаем, че насилието и обидите издават интелектуална слабост. Опитвайте се да ме убедите в нещо невярно. Поне не се издавайте, че не разполагате с аргументи.
33. Който вижда само майтап в тази история, не умее да чете между редовете. Това не е нещо, което аз мога да променя.